

Arrest

nr. 57 045 van 28 februari 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2010 en 20 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd P. NOENS en haar advocaat S. BUYSSE, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense origine te zijn.

U bent minderjarig.

U geeft aan dat uw gezin problemen kende omwille van de problemen van uw broer T.(...) T.(...) (O.V. X).

Er waren in Tsjetsjenië (Russische Federatie) soldaten gekomen op zoek naar een man die bij jullie in het appartement woont. Zijn vrouw had aan uw moeder gevraagd of haar man zich bij jullie mocht

verstoppen; Uw moeder liet dat toe. Iemand heeft uiteindelijk verteld dat die persoon zich bij jullie had verborgen. Soldaten zijn dan gekomen naar jullie huis en die hebben jullie geslagen.

Uw broer T.(...) T.(...) (O.V. 5.947.783) pakte een mes en hij heeft één van de soldaten gestoken. Uw broer is dan weggelopen. Daarna zijn jullie naar Polen vertrokken, waar we in een centrum verbleven. Jullie dienden een asielaanvraag in bij de Poolse asielinstanties op 02 februari 2005.

In Polen heeft u het subsidiaire beschermingsstatuut (tolerated stay). U keerde samen met uw broer, T.(...) T.(...) (O.V. 5.947.783), terug naar Tsjetsjenië.

Midden juli 2006 reisden jullie met de auto via onder andere Oekraïne richting België.

U kwam België binnen op 29 juli 2006 in het gezelschap van uw meerderjarige broer, T.(...) T.(...) (O.V. 5.947.783), en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 31 juli 2006.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat alle problemen die u kende in de Russische Federatie verbonden waren met de problemen van uw meerderjarige broer, T.(...) T.(...) (O.V. 5.947.783), en u stelt uitdrukkelijk dat u zelf geen persoonlijke problemen kende (CGVS, 21 februari 2008, p.05).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw meerderjarige broer, T.(...) T.(...) (O.V. 5.947.783), door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de Subsidiaire Beschermingsstatus kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw meerderjarige broer T.(...) T.(...) (O.V. 5.947.783) is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen bovenstaande vaststellingen.

Uw geboortekarte bevat informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag doorgestuurde brief van 23 oktober 2008 bevat een oproep om een beslissing te ontvangen op de asielaanvraag in België, doch spreekt zich niet uit over jullie concrete problemen in de Russische Federatie. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten uit Polen bevatten informatie met betrekking tot de asielaanvraag en het verblijf van uw familie in Polen, doch spreken zich niet uit over jullie concrete problemen in Tsjetsjenië (Russische Federatie). Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Het door uw psychotherapeute op 4 november 2008 doorgestuurde document bevat de informatie dat u psychologisch begeleid wordt. Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker tegen de bestreden beslissing twee verzoekschriften, beiden van 17 augustus 2010, heeft ingediend.

In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2.2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschriften van 17 augustus 2010 om zijn zaak te laten behandelen door de algemene vergadering van de Raad. Hij laat gelden dat *"er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers"*. Verzoeker staakt deze bewering met informatie afkomstig van de website www.senate.be en meent dat hij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt in de zin van artikel 13 EVRM.

2.2.2. Krachtens artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980 kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

De vraag van verzoeker kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn broer, T. T..

Hij roept geen eigen motieven in.

3.1.2. Verzoeker haalt in zijn verzoekschriften dezelfde argumenten aan als zijn broer T. T. en voegt er nog aan toe dat hij *"ook psychisch zwaar lijdend"* is.

Volgens hem is de enkele verwijzing door de commissaris-generaal naar artikel 9ter van de voormelde wet van 15 december 1980 niet voldoende; het psychisch trauma en het lijden op zich verhogen in

hoofde van verzoeker het risico op een vernederende behandeling ingeval van terugkeer naar het land van herkomst.

3.1.3. De Raad stelt vast dat verzoeker op het Commissariaat-generaal ter staving van zijn "psychische" problemen enkel een brief van 4 november 2008 heeft neergelegd van een psychotherapeute.

In voormelde brief staat te lezen dat verzoeker in het kader van een psychosociale begeleiding sinds ruim anderhalf jaar gevolgd wordt door een psychotherapeute. Zijn ontwikkeling verloopt goed en hij maakt vooruitgang op cognitief en psychologisch vlak, doch de laatste tijd wordt een gespannenheid ervaren rond zijn verblijfssituatie; er wordt een grote bezorgdheid en een groot ongeduld vastgesteld bij beide broers.

Uit deze brief waarvan met aandrang gevraagd wordt om deze bij het dossier te voegen, blijkt volgens de Raad nergens dat verzoeker "psychisch zwaar lijdend" is.

De commissaris-generaal heeft terecht opgemerkt dat *"de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming."*

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 57 044 van 28 februari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van T. T. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"3.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. De Raad merkt op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoekster niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending betreft van artikel 15 sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, wijst de Raad er op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het verhoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, kan een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub 3.7.

Wat de verwijzing betreft naar de situatie in Tsjetsjenië zoals weergegeven in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen.

Verzoeker is er in casu aldus niet in geslaagd de individualisering van zijn vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag.

Aangaande verzoekers citaat (zie verzoekschrift, p. 5) van “de wijze woorden van de Voorzitter”, merkt de Raad op dat deze uiteenzetting geen betrekking heeft op de motieven in de bestreden beslissing en acht dit dan ook geen dienstig verweer.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het exacte tijdstip van de moord betreft, benadrukt verweerder terecht dat deze tegenstrijdigheid wél degelijk zijn grondslag vindt in het administratief dossier en geen betrekking heeft op een detail maar op een feit dat de rechtstreekse aanleiding heeft gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Waar verzoeker nu stelt dat de tolk blijkbaar een fout heeft gemaakt tijdens het verhoor op 21 februari 2008, dient te worden opgemerkt dat er aan verzoeker tijdens dit verhoor uitdrukkelijk gevraagd werd of hij de tolk goed begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het verhoor en de uitwisseling van gezegden tussen de tolk en hemzelf.

Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing waarin er een tegenstrijdigheid wordt aangehaald, louter hypothetisch te stellen dat de tolk zijn verklaringen verkeerd vertaald heeft. Toen verzoeker tijdens het verhoor op 29 juni 2010 (zie het verhoorverslag, p. 5) trouwens geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, gaf hij niet aan dat de tolk dit verkeerd moest hebben vertaald maar bleef hij gewoon bij zijn verklaringen dat de moord 's nachts gebeurd is.

Verder beperkt verzoeker zich louter tot het opwerpen van blote beweringen, dewelke echter niet van aard zijn om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Daarnaast dient er op te worden gewezen dat, naast het feit dat verzoeker en zijn moeder deze moord niet hebben vermeld tijdens hun asielaanvraag in Polen, verzoeker evenmin in staat blijkt te zijn om ook maar enig begin van bewijs omtrent zijn concrete problemen die hij zou hebben gekend in de Russische federatie neer te leggen.

Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van deze problemen.

Waar verzoeker stelt dat hij nog geen Tsjetsjenen heeft gezien die het hebben aangedurfd om aan de Kadyrovtsy een bewijs te vragen en er aan toevoegt dat de vraag naar dergelijk bewijs zelfs belachelijk is als men op de hoogte is van welke wetteloze situatie er in Tsjetsjenië heerst, herhaalt de Raad dat de verklaringen van verzoeker op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Dit is in casu echter niet het geval.

Uit de motivering blijkt immers dat verzoeker niet in staat is de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen; verzoeker brengt in zijn verzoekschrift evenmin argumenten bij die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen weerleggen.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij zijn familie niet in gevaar kan brengen door hen te vragen bewijzen in te zamelen en dat hij trouwens nooit over zijn problemen spreekt als hij telefonisch contact heeft met zijn familie. Verweerder wijst er in dit verband terecht op dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met zijn thuisbasis om te vernemen hoe zijn persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat verzoeker nalaat om zich te informeren, wijst duidelijk op een gebrek aan interesse in zijn situatie en doet inderdaad afbreuk aan de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker bevestigt afstand gedaan te hebben van zijn subsidiaire beschermingsstatus ("tolerated stay") in Polen en vrijwillig terugkeerde naar Tsjetsjenië.

Verzoeker beperkt zich hieromtrent in zijn verzoekschrift tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin verzoeker met zijn loutere beweringen dat "in onze cultuur is gehoorzaamheid aan de ouders een plicht", "zij is psychisch niet in orde", "hadden wij een vader, zou dit anders zijn" en "bovendien dacht ik dat ze meer weet en ze zei altijd 'ik weet beter'", faalt.

Gezien verzoeker vrijwillig terugkeerde naar Tsjetsjenië en hij zich daarbij officieel aldaar registreerde - ook al zou volgens zijn beweringen, zijn grootmoeder zijn propiska geregeld hebben-, kan er bezwaarlijk worden gesproken van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft de veelvuldige verwijzing in het verzoekschrift naar het advies van het BCHV in het dossier van zijn moeder, stelt de Raad dat zo verzoeker verwijst naar een stuk uit een ander dossier, hij dit stuk dient voor te brengen; verzoeker heeft dit echter nagelaten.

Verzoeker volhardt verder dat hij wel degelijk zonder persoonlijke paspoortcontrole vanuit Oekraïne naar België is gereisd en houdt voor dat er nu eenmaal een illegale trafiek van mensensmokkelaars uit Oost-Europa en Rusland bestaat; verzoekers blote bewering is niet van aard om de concrete informatie terzake van het Commissariaat-generaal te weerleggen.

De Raad benadrukt verder dat elk asiëldossier individueel dient behandeld te worden, rekening houdend met de specifieke elementen van het dossier. De motieven in de bestreden beslissing zijn duidelijk, concreet en betrokken op de individuele situatie van verzoekster; een verwijzing naar asielstatistieken uit Frankrijk kan daaraan geen afbreuk doen evenmin als een verwijzing naar rechtspraak die in de continentale rechtstraditie trouwens geen precedentwaarde heeft.

De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatiebronnen afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, opgenomen zijn in het administratief dossier.

Verzoeker beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de tegenstelbaarheid van de door de verweerder gehanteerde bronnen, waarmee hij evenwel niet vermogt de op deze bronnen gefundeerde juistheid van bedoelde informatie te weerleggen.

De kritiek in het verzoekschrift (zie p. 10) dat verweerder zich enkel steunt op "achterhaalde rapporten" wordt niet aangenomen; opgemerkt wordt dat enkele regels verder in het verzoekschrift zelf verwezen wordt naar het Cedoca-rapport.

Waar verzoekster verwijst naar de toepassing van de Europese Kwalificatierichtlijn in Frankrijk en "tal van andere Europese landen", herhaalt de Raad dat in beginsel elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker.

Bovendien benadrukt de Raad dat Richtlijn 2004/83/EG (de zogenaamde Kwalificatierichtlijn) minimumnormen vastlegt en uitdrukkelijk in artikel 3 bepaalt dat de Lidstaten ter bepaling van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming in aanmerking komend persoon wordt erkend en ter bepaling van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen kunnen vaststellen of handhaven indien die met de richtlijn verenigbaar zijn.

Eventuele verschillen tussen bepaalde lidstaten inzake de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus, komen dus niet automatisch neer op een verschillende toepassing van de Richtlijn, maar kunnen ook het gevolg zijn van (toegelaten) gunstiger bepalingen dan de in de Richtlijn vastgelegde minimumnormen. Hoe dan ook toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming zou zijn met de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in de Belgische wet van 15 december 1980.

De Raad benadrukt verder dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas en schaaft zich achter de bestreden beslissing; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie.

In geval van een ongeloofwaardig relaas is de verwijzing van verzoeker naar het ontbreken van een intern vestigingsalternatief, niet dienend.

Van verzoeker werd terecht de erkenning van de status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, geweigerd

Voormeld wetsartikel alsmede artikel 48/2 van voormelde wet werd dan ook niet geschonden.

3.6. Verzoeker vraagt dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend; er anders over oordelen zou volgens hem een schending van artikel 3 en 6 EVRM uitmaken. Ook voert hij een schending aan van artikel 48/2, 48/4 en 49/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Dat de mensenrechtenorganisatie "Memorial" haar activiteiten in Tsjetsjenië stopt, is naar mening van verzoeker een duidelijk teken dat er een risico bestaat op onmenselijke behandeling; hij verwijst in dit verband naar de volgende website: www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/1.565961.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal zich louter beperkt tot een algemene stijlformule en aldus zijn beslissing tot weigering van deze beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd heeft.

3.7. Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 dat bepaalt dat bij een asielaanvraag ambtshalve bij voorrang onderzocht wordt in het kader van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4, schendt.

Verder wijst de Raad er op, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Verder wijst de Raad er op dat artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 10 juni 2008, beschikking nr. 2805).

Aangaande de grief van verzoeker omtrent de niet afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat aan verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas en in Tsjetsjenië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b van de voormelde wet.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die deze informatie in een ander daglicht stellen.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden toegekend.

De artikelen 48/2 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zijn aldus niet geschonden."

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 58 351 / IV en RvV 58 143 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE